

ALSÓ-LENDVAI HIRADÓ

<p>Előfizetési ára:</p> <p>Egész évre 4 ft Fél évre 2 ft Negyed évre 1 ft</p> <p>Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>Felelős szerkesztő, lapigazgató és kiadó:</p> <p>ANDOR PÁL.</p> <p>MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.</p>	<p>Szerkesztőség és kiadóhivatal:</p> <p>Fő u. 72. a.</p> <p>Hirdetések árszabás szerint.</p> <p>Kéziratok nem adának vissza</p>
---	---	--

Társadalmi terhek.

Nobblesse oblige! — Ha a születés ugynevezett előkelősége kötelez, úgy még sokkal inkább kötelez a műveltség előkelősége.

A műveltség azonban kötelezett-ségének, mely épen műveltségéből folyik, anyagi, de sokszor erkölcsi okokból is elreget nem tehet.

A lélekig és anyagilag bentí possidentes itt a kivétel, mi csak a szabályt tekintjük.

A műveltség a lélek és kedély működésének abban az irányában áll, hogy nyilatkozatainkban, tetteinkben és érzéseinkben mindig az igazság és a szeretet követelményeinek felelünk meg.

Az emberi természet fattyuhajtsáit a műveltség sem bírja mindig kiűrni, a műből az következik, hogy műveltségünket minél intenzívebbé kell tennünk, mert nem írható a műveltség rovására az, ha az egyén művelődése hiányos.

A ki szenvedélyének ura nem tud lenni, az nem lehet művelt ember; az önmérséklés egyik biztos mértéke a műveltségnek.

S ebben van létve a társadalmi szereplés sikeres volta s az egyén társadalmi értéke. De ennek nagy küzdelem az ára.

Egyfelől kielégítést követelnek azok az gények, melyek a műveltséggel járnak, — nikkelt szemben áll az anyagi és lelki elégtelenség.

Tudás iránti vágyam lelki táplálékot

keres, — de nem szerezhetem meg, mert nincs miből.

A társadalom megköveteli tőlem az uritűnt, — de érszényem nem engedi.

Színészet, hangverseny, tánczterem hívják a közönséget, — de távol kell maradnom.

A nyomor enyhét kíván, de nem járulhatok hozzá, mert magam is nyomorban vagyok.

Lakásom berendezése igényeimet nem elégíti ki, de nem segíthetek rajta.

Tehát minden, a mi megvan e részben hiányos, nem tölti be azt a kört, melyet tudásom, izésem, állásom megjelöl. Elégeldevények voltak tehát keresem az orvoslást! — De a sorsban osztályosainra nem számíthatok, mert kevés ember tarthat igényt a „művelt” jelzésre, mutatja az, hogy hiányos anyagi körülményein elpalástolásra kényserít a társadalom, mert ha azok nyilvánvalóvá válnak, nem hogy segítenek lenne, de lehasznát polconról, — vagy ha nem, élvezetelt éspedig ott, hol legjobban fáj.

S különös, hogy ebben az igazán, hamisítatlan emberi tulajdonságban, a körüvrendésben különösen kitűnnek a nálammal nyomorultabbak.

S ezekre az alacsony indulatokra kizárólag az ember képes s más teremtményben a körüvrendésnek még csirái is esznek meg.

Homo homini lupus!

Mikor az anyagi elégtelen erők gyarapítását társainktól nem várhatjuk, nagyon

térmszetes, hogy zorvosságot ott szerezünk be, a hol kapjuk.

A munkás osztály már nálunk is szerveződik és számban, erkölcsi erőben hasonlítatlanul fölöttébb a művelt osztálynak; itt véglik feltárlódik az ültévt hozó erkámmot.

A munkás nem csak panaszkodik, de egyáltlén érz társával, melyhez a nyomor szolidaritása szelptelhen kötelekkel fűzi és szerveződik és agítal!

Igen, a századvég egyik igaznak bizonyult jelszava, hogy nemcsak az előkelőség, de a nyomor is kötelez! —

A művelt osztály lelkeben visszhangra talál a kétségbeesés e kiáltással s ezért tett hódít megának a szociálizmus az intelligencia körében, sőt — kezd divattá lenni.

A kik fogadjukról, palotájuk erkélyéről hirdetik a szociálizmust, — azok azt még sem fogják diokreditalni, mert azoktól támogatást s a míg önhibukom kívül álló szükség, nyomor lesz, — addig a szociális kérdés is aktualis!

A reform, a javítás iránti érzék már oly hatalmas, hogy az a legzozanabb gondolkozó előtt is indokolt kívánságnak tetszik.

Nem lehet személni, mert az idővel halad a művelt osztály nyomora is és ezen segíteni kell magának a társadalomnak.

A termelés, elárúsítás és fogyasztás méltányos és igazságos medtrét meg kell nyitni, hogy megtalálja a művelt elem az

TÁRZA.

Az én nihilistám.

— Az „Alsó-Lendvai Híradó” eredeti tárcaja —

Megierőtem önnök, asszonyom, a multkor, midőn szóba került a nihilizmus meg a nihilisták, s ön Zola „Arénal”-jának halála alatt oly iszonytalt beszélte a nihilistákról, hogy egyszerűmondom egy más fajta nihilista történetét. Ön persze elfeledte azokat Zolát is, a Germinálh Souvarint is, s fokegony lelkeben nem maradt más, mint egy jésztő, élelműtő kép a nihilistákról, kiknek halál és rombolás jár a nyomában. De engem az alkalom készít, hogy beváltam az ígéretemet.

Az én nihilistám Juszinnak hívták. Most szeptemberben mint úizenkét esztendője, hogy megismerkedtünk. Azon az országúton lőrtént, mely a bolgár fővárosból, Szofijából kigyökz lefele felénk, annak kavicsos, torkéctelen sáská közepén. A szeptemberi nap erős levehen eltkádvá, a városköztől igazoltan hajszaltam fardót lovatam előre, a hegyek felé, melyeket a messzeség kékes párlása burkolt.

Battenberg Sándort vártam, a bolgárok romantikus fejedelmét, ki e delétől volt visszaterendő Szofijába, honnet egy héttel előbb az úizenkétök éjnek idején erőszakkal elvitték. Sürgönyök jelentettek, hogy visszanyerem szabadságát hazáján; utja valóságos diadalmat és a hű adaltnok egész társas kísérő kíséret és lóháton a Dunától kezdve.

Az újságíró ambízió és az igazgatótságról — 21 éves voltam akkor, asszonyok nem engedtek,

hogy a városban várjam megérkezett, mint hűgudabb kollégáim tettek. Mert fölkedek lovolgatom előre, hogy viszontlássam azt az embert, kit a sorsnak borzástó forgatósgát sújtott.

Az országúton melázásomból kocsizörgés riasztott fel. Az országút takaró kőrafelére por sűrű gomolygában libegelt élelem, onnet hangzott ki a lovak patinák esőszaga! s a esengőtűk monoton esőszögessége. Vad ruhánálam vágatott az egymással fogott négy lovasság. A bakon almos képtű török kocsis, bent a nyitott kocsiban hátrádozó egy alak, kinek látása megdöbbenés fogott el.

Olyan volt, mint a hogy a régi mesterek festettek Jézus Krisztust: hosszú, sápadt arcú, vöröses szőke szakál, becselt szemek, vézna termet, Mikor észrevett, megállította a kocsit és megszólított. Halk hangján nem értettem, oda kellett lovolgomon egészen közelében s így meg jobban szemügyre vehettem. Arcán a szomorúság és a bánat mellett volt még egy vonás: a halálós fardásztó vonása, mely a „facies hippocratica” az a megmárgatáshatában arckifejezés, melyből a halált látjuk meg előzőelő bizonyossággal. Mintha sírbeli támadt volna föl az a férfi, meg a beszéd is nehezeze esett. Megsajdultam és leszállva lovomról, odaálltam a kocsizhoz. Valon accentus franciaszággal kezdte: „Messzire van-e még Szofia?” Majd meg azt tudakolta, milyen ott a hangulat, van-e hír a felkölköről? Rögötn tisztában voltam. Hogy nem közönséges utas akadt jészet velem, hanem mesterségszerűen, kinek hasznát vehettem, mert kieserelhetők információinkat. Remutaltam magam, mire jeterőválti. Valóban, nem eszedítam fölfelemben: újságíró volt és a hatókók, a szentpétervári „Novoje Vremja” tudósítóját. Hat nap óta jelt folyton a fejedelmé kíséretében esak most, utolsó reggelén hagyta el, hogy gyorsított hajtsásl,

hamarabb érjen a váro, ha és tudástást korábban eltávoztáhasza.

Ez volt, asszonyom, Juszina, a nihilista, akiről beszéltem akorok.

A szeptemberi emlékezetes napok alatt bizalmas barátságot kötöttem vele. Beszéltem és bántam fűzött hozta, mert még fapalánossá kellett látnom, hogy kizsókók a halálós korral, mely tődelőben fesszék, addig esodaltat fogott el munkacserejének és szorgalmának láttára. Oly győvics volt, hogy a legesekelőbb szivarfűst belehelesem már ömlött a vértűdejből és zsebkendőjöt mindig verlokott tartkálták. Alig tudta taggatj vonzónsít, de azért reggeltől estig dolgozott táviratokon és tárcázékéken. Negyöt szepirdalmi közönynek írt orosz és francia nyelven esodaszép utleveleket.

A többi lovolgok idegesnek találtak, s kerültek társaságt. Én azonban híven mellette maradtam. Egy este, vastag plátdie burkolva állt mellettem a szofiai Alexanderpark egyik lugasában. Hosszu finom ujji közt egy medallont forgatott: a midt egyszerű kisközt kezébel és a kavicsokra esett, föllyült. Egy férfi és egy női arczékéj volt benne, két mosolygó ifjú, élénk szemekel, telt arccsal. Nem állhatam meg, hogy utának nézedezőködjem. Juszina arcát még szomorúbbá vált, midőn ezt felelte: Én vagyok és boldogult menyasszonyom. Hozan? O? ?! Én a csinos, szinte pafóképű fü azonos lenne ezzel a csinosval? Meglepőten oly nagy volt, hogy észre kellett vennie. Bántos mosoly szállt verelen ajkára, s a mint saját arczéké nézgette, lassan, mintégy önmagához beszélve, elmondá előtörténetét.

— „Technikus voltam; vastúf memékösgre készülttem, a hol még a palya, a mi óriási bírodalmunkba, a hol még az anyam, mint nyomorjűvedelmező. Már mint egyetemi hallgató szép ptezt

Hirdetések.

3281. 1899. évsz.

Átverési hirdetményi kivonat

Az alsó-lendvai kir. járárbírószék, mint helyi királyi bíróság, kezelve: tess. legy. a magy. kir. királyi végrehajtónak Rottler Hermann és wife Spitzer Betty bejuttatott lakos végrehajtást szorvó ellen 2431 frt 98 kr. telkesítés és juttatott ellen végrehajtást egyben az alsó-lendvai királyi járárbírószék felületén lévő a helyhatároz. 124 sz. g/velon A + I. sor 134. ház. n. felület végrehajtást Spitzer Betty fogj. Rottler Hermann végrehajtást szorvó nevén álló, az adó alapján 1317 frtn. beszállt. (7/2) fele részre 1317 frtnon eseméni megadandó kiküldési adatra az átverési eljárásról és hogy a fontosabb megjelölt ingatlank az **1899. évi október hó 9. napjának délelőtti 10 órára** behatároz. közszolgálat a közsz. házhoz megadandó nyitvatartás átverésen a megadandó kiküldési adon adó is eladható fogj.

Átverészi szarvokozók urhozunk az ingatlank beszállásnak 10/9-ai végzés 131 forint 70 krajczart közszolgálat, vagy az 1891. LX. l. cz. 42. §-ban jelölt árulási nyilatkozat számmal és az 1891. m. s. I. on 3282. sz. n. kelt igazságügyminiszteri rendelet S. §-ban, kijelölt országoképes felhatalomlás a közzétételhez letétben, vagy az 1891. LX. l. cz. 170. §-a értelmében a beavatkozók a bíróságnál előleges előfizetésről kielégítő szabályszerű elismertényi átcsomagolással.

Kelt Alsó-Lendván, 1899. évi június hó 11-ik napján.
Az alsó-lendvai kir. járárbírószék mint helyhatóság bíróság.

Hervath, kir. albiró.

Magánzók, hivatalnokok, kereskedők és iparosok kik pénzt felvenni, ingóságot

ingatlant eladni vagy venni, bizalmas kutatásokat eszközölni akarnak, szülők, gyámok kik leányaikat férjhez adni, urak kik nősülni, hölgyek kik férjhez menni akarnak forduljanak bizalommal

AUGENSTEIN forgalmi irodájához

Budapest, Baross-utca 92.

Hol minden megbízás gyorsan, pontosan és lelkiismeretesen a legnagyobb titoktartás mellett lesz elintézve, hölgyeknek külön terem, megkeresésekhez 3 válasz bélyeg.

ÉRTESÍTÉS!

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudására adni, hogy a Fő-utczában lévő

könyv- és papír-kereskedésemet

a közönség igényeinek megfelelőleg, minden e szakmába vágó cz.ákkal dúsan felszereltem.

A legutányosabb árakon kaphatók nálam: az összes iskolai és irodaszerek, u. m. különféle raizesz özők, vonalozók, rajz- és palatáblák, rajzpapírok, füzetek, író- és okmánypapírok, írónok, tollak, tollszárak, fekete- és színes-énták, tusok, téntatartók, kék másolópapír, stb.

A polgári iskolai összes tankönyvek csakis nálam kaphatók.

Üzleti könyveket, másoló-könyveket, kötelezvényeket, szerződéseket és jegyzői nyomtatványokat szintén raktáron tartok.

Nagy választékban kaphatók finom diz-levélpapírok, művészi kivitelű képes-levelezőlapok és emlékkönyvek.

Névjegyek és eljegyzési kártyák nyomdában a lehető leggyorsabban és legszebb kivitelben készítetek.

Pontos és olcsó kiszolgálás lévén legfőbb főrekvésem, azon reményemnek adok kifejezést, hogy a tisztelt közönség üzletem iránt tanúsított bizalmával a jövőben is meg fog tisztelni.

Magamat ajánlva, vagyok kiváló tisztelettel

Balkányi Ernő,
könyvnyomda és papírkereskedése
Alsó-Lendván.